

ผลบุญของพ่อแม่ถึงลูก

สุทิน ธนุสุทธิยาภรณ์

R15018

ผมมีอายุ ๕๖ ปี ภรรยาผมชื่ออุบล มีบุตรชาย ๑ คน เป็นคนกลาง บุตรสาว ๔ คน ตัวผมเองเกิดในครอบครัวที่มีฐานะไม่ร่ำรวยนัก ผมมีพี่น้องทั้งหมด ๘ คน ฉะนั้นคุณพ่อจึงเป็นหัวหน้าครอบครัวที่มีภาระหนักมาก ท่านรักคุณแม่และลูก ๆ ทุกคน ท่านมีปณิธานแน่วแน่ที่จะให้ลูก ๆ ทุกคนมีการศึกษาดี แม้บางครั้งจะหาเงินค่าเล่าเรียนไม่ค่อยทัน แต่ท่านก็ไม่ให้ลูก ๆ ออกจากโรงเรียน และพยายามเคี่ยวเข็ญให้ลูก ๆ ตั้งใจเรียน ตกเย็นคุณพ่อเลิกจากงานกลับถึงบ้านก็จะช่วยเหลืองานบ้านคุณแม่ตลอดจนช่วยพับซองจดหมายเป็นรายได้เสริมให้ครอบครัว และฝึกให้ลูก ๆ ทุกคนช่วยกันทำ เมื่อยามที่ลูกเจ็บป่วย ท่านทั้งสองจะคอยเช็ดตัวเฝ้าไข้เราตลอดทั้งคืน คุณพ่อท่านเป็นตัวอย่างของความกตัญญู โดยทุก ๆ เดือนท่านจะต้องเจียดเงินส่วนหนึ่งส่งไปให้ปู่ย่าตาทวดยังประเทศจีน ความที่คุณพ่อตรากตรำงานหนักมาก เมื่อผมอายุ ๑๘ ปี ท่านก็มีอันจากเราไปโดยไม่มีวันกลับ นับตั้งแต่วันที่ท่านเริ่มป่วย ผมก็ออกจากโรงเรียนเพื่อทำงานหาเงินมาจุนเจือครอบครัว พร้อมทั้งต้องส่งน้องอีกสามคนเรียนเงินเดือนทุกบาททุกสตางค์ผมให้คุณแม่หมด เพราะทางบริษัทมีอาหารให้ ๓ มื้อ แม้รายได้ในครอบครัวเราจะน้อยนิดแต่คุณแม่ท่านมีกำลังใจที่ดีมาก และคอยอบรมสั่งสอนเป็นกำลังใจให้ลูก ๆ ทุกคน ท่านอดเพื่อให้ลูก ๆ ทุกคนอิมก่อนท่านจึงทาน ท่านมักจะสอนลูก ๆ เสมอว่า

“เรามีน้อยก็ใช้ตามน้อย อย่าไปสร้างหนี้ หรือกินก่อนจ่ายทีหลัง”

ลูก ๆ ทุกคนก็ช่วยกันจุนเจือครอบครัว จนกระทั่งน้องสาวคนเล็กจบคณะบัญชีจากมหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อถึงวันคล้ายวันเกิดของคุณพ่อคุณแม่ พวกเราพี่น้องทุกคนจะช่วยกันจัดงานเลี้ยงวันเกิดให้ท่าน เมื่อยามที่ท่านเจ็บไข้ได้ป่วย พวกเราทุก

คนก็ช่วยกันดูแลท่านเช่นที่ท่านดูแลเรามาตลอด ตัวผมเองไม่เคยทำให้ท่านเสียใจ เสีย น้ำตาแต่อย่างใด ผมได้รับความรักความอบอุ่นจากท่าน และผมก็ได้นำไปปฏิบัติต่อบุตรธิดาของผมเช่นกัน

ผมได้เริ่มทำงานครั้งแรกที่บริษัทลูกกวาดแห่งหนึ่งในตำแหน่งเด็กรับใช้ และด้วยความที่ผมเป็นคนขยัน ประกอบกับมีอัจฉริยภาพที่ดี ทำให้ผมได้เลื่อนตำแหน่งต่อเนืองมาตลอด จนได้เป็นพนักงานขายในเขต กทม. และเมื่อได้ออกตลาดต่อมาไม่นานก็ได้พบคุณอุบล ซึ่งเป็นลูกค้าของบริษัท ก็เกิดชอบพอกันและได้ติดต่อกับกันมาตลอด และเห็นว่าคุณอุบลเป็นคนค้าขายเก่ง ตื่นแต่เช้า เป็นคนสู้งาน จนวันหนึ่งคุณแม่ของผมได้เอ่ยปากว่า น่าจะหาคู่ครองได้แล้ว ผมจึงได้ตัดสินใจแต่งงานกับคุณอุบล เมื่อผมอายุได้ ๒๙ ปี ระยะเวลาของการแต่งงาน ผมยังต้องอาศัยบ้านพี่ชายอยู่ โดยแบ่งส่วนหนึ่งให้เป็นห้องหอ

หลังจากแต่งงานแล้ว ผมยังคงทำหน้าที่บริษัทเดิม จนถึงปีที่ ๑๓ ผมจึงคิดว่า ถ้าพึ่งรายได้จากเงินเดือนคงไม่สามารถนำพาครอบครัวไปได้ จึงได้ตัดสินใจลาออกจากงาน เพื่อมาประกอบกิจการส่วนตัว ถึงแม้ตัวผมเองจะไม่มีความรู้ แต่มีประสบการณ์และคำสอนของเจ้านายเก่าให้ขยัน อดทน และประหยัด ผมจึงได้มุ่งมั่นต่อสู้โดยเปิดโรงงานผลิตลูกกวาดขึ้น กิจการก็ดำเนินด้วยดีมาตลอด จนถึงปี ๒๕๓๘ ซึ่งเป็นปีที่เศรษฐกิจกำลังเฟื่อง ผมได้ขยายการลงทุนเพื่อเพิ่มผลผลิตให้มากขึ้น โดยเริ่มจากการซื้อที่ดินและเครื่องจักร โดนเน้นการขยายตลาดต่างประเทศ ตลาดภายในประเทศไม่ค่อยได้ให้ความสนใจนัก จนในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งมีการลดค่าเงินบาท สภาพทางเศรษฐกิจต่าง ๆ ก็ประสบปัญหา การส่งออกเริ่มหยุดชะงัก ตลาดในประเทศแต่เดิมไม่ค่อยได้ให้ความสนใจมากนัก ทั้งกำลังซื้อก็ตกลงไปถึง ๕๐% ทำให้รายได้หดหายไปมาก ขณะเดียวกันก็ต้องรับมือกับภาระหนี้สินของธนาคารที่ได้กู้ยืมมาเพื่อขยายการลงทุน ทำให้รายได้ไม่พอที่จะชำระหนี้ธนาคาร จึงทำให้ผมทุกข์มาก แต่ด้วยอันิสงส์ผลบุญของผมและภรรยาที่ได้เคยเข้าปฏิบัติกรรมฐาน ตลอดจนได้นำกลับไปปฏิบัติอย่างต่อเนื่องที่บ้าน ตั้งแต่สวดมนต์ภาวนา เติบจงกรม และนั่งสมาธิ

ทำให้เราสองคนมีสติและค่อยลำดับการแก้ปัญหาต่าง ๆ จนคลี่คลายด้วยดีจนถึงทุกวันนี้

ในอดีตผมเป็นชาวพุทธที่รู้แต่ทำบุญตามวัดต่าง ๆ ตลอดจนการเข้าวัดอุ้มงคลต่าง ๆ โดยเชื่อว่าหลวงพ่อก็คือห้อยแล้วทำให้เกิดเมตตามหานิยม องค์นี้คงกระพัน มีโชคมีลาภ ปลอดภัยได้ เป็นต้น จนเมื่อปี ๒๕๓๙ ผมได้ซื้อหนังสือมือสองมาเล่มหนึ่งในราคา ๑๐ บาท ชื่อหนังสือเรื่อง “สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม” เมื่ออ่านจบแล้วจึงได้ทราบว่า ที่วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี มีพระอริยะเจ้ารูปหนึ่งคือ “พระราชสุทธิญาณมงคล หรือหลวงพ่ोजรัญ” พระผู้ซึ่งเปี่ยมพร้อมไปด้วยเมตตาธรรม ที่เทศน์โปรดญาติโยมอยู่ทุกวันโดยไม่มีวันหยุดหรือพักผ่อน โดยเทศน์ในเรื่องกฎแห่งกรรม ซึ่งท่านได้ประสบเองอย่างสาหัสสากรรจ์จนเกือบถึงแก่ชีวิต ครั้งแรกที่ผมได้มีโอกาสมานมัสการท่าน ผมได้รับฟังธรรมะจากท่านจนซึ่งใจถึงกับน้ำตาคลอ คือท่านได้เทศน์ว่า

“พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก และเป็นครูคนแรกของลูกที่ซุบเลี้ยงเรามาด้วย เรือน ๓ น้ำ ๔ คือ เรือนครรภ์เรือนดักที่แม่อุ้มใส่ตัว และเรือนที่อยู่อาศัย ซึ่งพ่อแม่ทำไว้ให้ ส่วนน้ำ ๔ คือน้ำนม น้ำจากคุณพ่อคุณแม่ที่ท่านให้พร น้ำพักน้ำแรงที่เลี้ยงอุ้มชูเรา และน้ำใจที่ไม่มีอะไรจะเทียบได้ วันเกิดของลูก คือวันตายของแม่ ฉะนั้นวันเกิดของเราพาเพื่อนไปเลี้ยงเหล้า จดจำไว้เลยว่าอายุจะสั้น ก่อนจะไปเลี้ยงเพื่อนขอให้เลี้ยงพ่อแม่ให้ก่อน ซื้อเสื้อผ้าสวย ๆ ให้ท่านแล้วกราบเท้าท่าน ขอพรจากท่าน แล้วจะได้เจริญร่ำรวยแน่ ๆ”

ผมได้บทสวดมนต์เล่มเล็กจากหลวงพ่อกับไปสวดบทพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ บทพาทูมหากา และบทพุทธคุณเท่าอายุแล้วเพิ่มต่ออีก ๑ จบ และแผ่เมตตาให้คุณพ่อคุณแม่ ปุ่ยาตาทวด ญาติผู้ใหญ่ ผู้มีพระคุณ และเจ้ากรรมนายเวร ทุก ๆ ชาติแล้วอะไร ๆ จะดีขึ้น

การแผ่เมตตาฉันนั้น ผมเชื่อมาก เพราะมีอยู่วันหนึ่งของเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๒ เวลา ๑.๕๕ น. ผมหลับไปแล้ว เทพหรือเจ้าบ้านเจ้าเรือนมากระซิบบอกว่า หลวงพ่ोजรัญท่านแผ่เมตตามาให้ ผมตื่นขึ้นมาพนมมือรับ ขนลุกซ่าไปตั้งแต่ศีรษะ

จนถึงปลายเท้า เป็นสิ่งที่แปลกมาก ผมพาครอบครัวไปวัดฟังธรรมะเดือนละประมาณ ๒ ครั้ง และปฏิบัติธรรมทุกวัน จนลูกผม ๓ คนสนใจและได้ขอไปปฏิบัติกรรมฐาน ๗ วัน หลังจากนั้นก็รู้ว่าการเรียนของลูกชายผมดีขึ้น มีสมาธิดีขึ้นมาก คือก่อนหน้านี้ลูกชายผมเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และปีที่ ๒ ต้องซ่อมหลายวิชา พอขึ้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ และพอมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ได้ลองสอบเทียบมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ดู และสอบผ่าน จึงได้ลองสอบเอ็นทรานซ์ดู ปรากฏว่าสอบได้มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ ส่วนลูกสาวคนที่ ๒ ก็เหมือนกัน สอบเทียบมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ได้ และสอบเข้าได้ที่มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ คณะศิลปศึกษา

ส่วนลูกสาวคนโตจบปริญญาตรี จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะเศรษฐศาสตร์ ก็เรียนต่อปริญญาโทด้านบริหารธุรกิจ (MBA) ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยทางมหาวิทยาลัยได้แจ้งให้ไปรายงานตัวลงทะเบียนภายในกลางเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ แต่ยังไม่สามารถจัดห้องพักให้ได้ จนกว่าจะถึงต้นเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ผมและภรรยามีความเป็นห่วงและกังวลมาก เพราะไม่มีเพื่อนและญาติอยู่ที่อเมริกาเลย จึงปรึกษาว່ว่าเราอาจจะต้องเดินทางไปส่งลูกสาวด้วย แต่ด้วยอันธพาลที่ทำได้ทำตามคำแนะนำของหลวงพ่อก่อน ให้สวดมนต์แล้วแผ่เมตตาให้ลูก ๆ ได้พบคนดีมีเมตตา และได้ผู้อุปถัมภ์ห้องพักอาศัยชั่วคราว จนกว่าจะได้ห้องพักจากทางมหาวิทยาลัย ก่อนลูกสาวจะเดินทางก็ได้พาไปกราบขอพรจากหลวงพ่อก่อน ท่านก็กรุณาให้พร และบอกว่า ไม่ต้องห่วงลูกสาวมาก เดียวก็ดีเอง จากนั้นไม่กี่วันก็ได้พบกับคุณมาลี ปาละวงศ์ ซึ่งครอบครัวของเราทั้งสองสนิทสนมกันมาก รักกันเหมือนญาติพี่น้อง และมักจะไปกราบนมัสการท่านพระเดชพระคุณหลวงพ่อกิจด้วยกันเป็นประจำ ภรรยาผมได้ไปรับทุกข์เรื่องนี้กับคุณมาลี และได้คำตอบที่ชื่นใจและทำให้หมดห่วง ปรากฏว่าคุณมาลีมีเพื่อนซึ่งส่งลูกชายชื่อเอก เรียนจบคณะวิศวกรรมศาสตร์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเดินทางไปทำปริญญาโทที่สหรัฐอเมริกา และเป็นเมืองเดียวกันกับที่ลูกสาวผมจะไป คุณเอกเป็นเด็กที่มีน้ำใจมาก เมื่อได้ทราบข่าว ก็อาสามารับลูกสาวผมถึงสนามบิน พร้อมกับให้ที่พักจนกว่า

ทางมหาวิทยาลัยจะมีห้องพักร่าง อานิสงส์ที่ผมนั่งและภรรยาสวดมนต์ ทำกรรมฐาน และแม่เมตตาให้ลูก หรือว่าเป็นผลบุญของลูกสาว นี่ก็เป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง

สุดท้ายนี้ผมขอให้ชาวไทยที่นับถือศาสนาพุทธ อย่าเป็นแต่ในทะเบียนบ้าน เท่านั้น หันหน้าเข้าวัด เพื่อศึกษาธรรมะ ฟังเทศน์บ้าง หรือหาหนังสือของหลวง พ่อจรัญที่ลูกศิษย์ของท่านหลาย ๆ คน รวบรวมเรียบเรียงคำสั่งสอนและคติพจน์ของ หลวงพ่อที่สอนสั่งอยู่ทุกวัน มาจัดเป็นเล่มถวายหลวงพ่อ เป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา และอาจารย์บูชา ที่ท่านพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็มีอายุครบ ๗๒ ปี เพื่อ แจกจ่ายแก่พุทธศาสนิกชนทุกหมู่เหล่า ตามคำสั่งสอนของหลวงพ่อที่ว่า “พระพุทธศาสนามีแต่ให้กับช่วยเหลือ โดยไม่หวังผลตอบแทนใดใดทั้งสิ้น” หนังสือ เล่มนี้ชื่อว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์ พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็จะปลุกคนให้ตื่น เสกคน ให้ทำงาน เกิดปัญญาแก้ไขปัญหาชีวิตได้ เพื่อความสุขของครอบครัวทุกชั้น”